

Weg van tango

DOOR FLOOR VAN ALPHEN

Totaal genoeg hebben van tango, meer of minder tijdelijk, klinkt velen bekend in de oren. Mijn weerzin zie ik overal weerspiegeld en er zijn talloze verhalen van dansers die zich afkeerden of juist terugkwamen. Het blijkt een onderhoudend onderwerp. Het zijn de enige gesprekken over tango die me nog boeien; zonder verbitterde toon, want monter stellen we vast: soms is het gewoon - tijdelijk? - tijd voor iets anders.

Een gitarist, voormalig lid van een van de meest succesvolle orkesten, maar nu fervent danser, bekende dat het voor muzikanten eigenlijk hetzelfde is als voor dansers. Mijn aanvankelijke neiging om naar muzikanten toe te trekken, de oppervlakkigheid van vele dansers beu, blijkt eenvoudigweg een 'het gras is altijd groener bij de burens'-strategie te zijn. Ook muzikanten krijgen er soms genoeg van, want niet iedereen speelt even inspirerend, en sociaal conformisme tiert ook onder hen welig.

Ondanks dat ik me uitstekend vermaak met musici, is oversteken voor mij geen optie. In huis bij een bandoneonist voel ik geen enkele motivatie om het instrument ter hand te nemen, en als ik achter de piano zit, wil ik salsa of swing spelen. Het is bijna schokkend te merken hoe weinig de tangomuziek inmiddels met me doet. Dat had ik in het prille begin nou echt niet voor mogelijk gehouden.

Er zijn allerlei manieren om de tango een plek te geven in crisistijd. Een vriend is bezig met een *Comparsa Tragicómica Tanguera*. Dit wil zeggen een bonte theatrale stoet dansers in parodie door het park. Een beetje zoals ik in januari een leger aan circusartiesten en zigeuners voor me zag, de spot drijvend met de tango. Een vriendin is bezig met onderzoek naar de omhelzing en heeft daar een prachtig artistiek project van gemaakt. *La Huella de tu Abrazo, het spoor of de afdruk van jouw omhelzing*, is haar titel die boekdelen spreekt. Het is een afscheid van een stereotype en een exploratie die niet langer gebonden is aan de regels van het genre.

En ik ben in Buenos Aires als een balletje in een flipperkast: weggestoten van de tango, zijn er zoveel mogelijke lessen om te nemen, onderwerpen om te onderzoeken, projecten om op te zetten en verhalen om te schrijven, dat ik me maar gewoon laat meevoeren door de zwaartekracht. Gelanceerd word ik toch wel.

Zo zat ik laatst op een dakterras met vrienden van een zomerse nacht te genieten. Beneden waren een aantal fanatiekelingen aan het dansen. Ik hing echter aan de lippen van een danser die vertelde over zijn crisistijd, toen hij in Mendoza met succes milonga's organiseerde en er eigenlijk genoeg van had. Op een avond gleed er in alle anonimiteit een elegante oude man over de vloer. Het was Carlos Gavito. Hij verzocht mijn vriend zijn aanwezigheid niet openbaar te maken, want eindelijk was hij even ontsnapt aan de faam in Buenos Aires. Ze praatten over de soms moeizame verhouding met de tango. En de wijze woorden van de legendarische danser waren: "Je kan weggaan uit de tango, maar de tango gaat nooit weg uit jou."

Zowel een zorgwekkende als een troostrijke gedachte. Eigenlijk word ik er wel vrolijk van. Zolang het maar alle kanten op kan. ■